

— Който произнесе страшнитъ слова...
Той сега вървѣше съ клюмнала глава.
Другари му върни, разбити и прашни,
Мязаха на мощи и на сѣнки страшни...

Но прѣвъ пакъ върви Бенковски. Стигатъ
злокобното мостче. Задъ него доедна букова хра-
лупа и въ околния гжсталакъ сж скрити Люзгяръ
и неговитѣ заптиета.

Бенковски стѣпя на дървеното мостче.

Внезапенъ залпъ изпраща градъ отъ куршу-
ми възъ безстрашния водачъ на Сръдногорското
възстание.

Той политва, пада, отново се приповдига като
раненъ лъвъ, за да види въ очитѣ си подлитѣ
убийци.

Още единъ мигъ и ние сме предъ фаталния
край на Сръдногорската епопея:

— Тогава ранений, правъ, трепетенъ, дивъ,
Съ погледъ безнадежденъ, почти горделивъ,
Съ петъ рани въ снагата, при прага на гроба,
Катъ не ще да падне, както пада роба,
Гръмна се въ челото и сръдъ гжстий димъ
Падна мъртъвъ, хладенъ и непобедимъ!

Смутени сж убийцитѣ на чутовния войвода
и останалитѣ отъ четата му се спасяватъ, за да
бждатъ заловени следъ нѣколко дена.

И досега злокобната хралупа, покарала новъ
филизъ, стои за показъ на робскитѣ чувства.
Друго младо буково дръвче ще пази сѣнка на
бореца, надъ чийто гробъ се издига скромненъ па-
метникъ. Заедно съ паметника е направенъ ши-
рокъ мостъ и колибка за ношуване — разрушена
вече.